



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 189/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. V. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s., Bratislava, a Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Bratislava, v konaní o vrátenie preplatku na poistnom na zdravotné poistenie za mesiac január 2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. V. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2007 doručená sťažnosť Mgr. V. Š., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s., Bratislava (ďalej len „VšZP“), a Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Bratislava (ďalej len „ÚDZS“), v konaní o vrátenie preplatku na poistnom na zdravotné poistenie za mesiac január 2000.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol: «Listom zo dňa 09. 04. 2000 som Všeobecnú zdravotnú poisťovňu (ďalej len „VšZP“), pobočku Bratislava - vidiek požiadal o vrátenie preplatku na poistnom na zdravotné poistenie za mesiac január 2000 vo výške 137,- Sk.

Listom zo dňa 03. 05. 2000, označeným ako „Žiadosť o vrátenie poistného – odpoveď“ mi VšZP oznámila pravidlá pre zistenie vymeriavacieho základu poistného v mojom prípade, čím mi dala na vedomie, že preplatok mi vrátený nebude.

Keďže list zo dňa 03. 05. 2000 som vzhľadom na jeho obsah a následky považoval za rozhodnutie o zamietnutí mojej žiadosti, napadol som ho odvolaním zo dňa 18. 05. 2000.

VšZP, pobočka Bratislava - vidiek listom zo dňa 20. 06. 2000, označeným ako „Odvolanie proti rozhodnutiu o nevrátení poistného - odpoveď“, potvrdila svoje predchádzajúce rozhodnutie a zároveň uviedla, že na rozhodovanie o vrátení preplatku na poistnom sa nevzťahuje zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“).

Listom zo dňa 16. 10. 2000 som sa obrátil na Riaditeľstvo. VšZP so sťažnosťou na postup pobočky pri vybavovaní mojej žiadosti a žiadal som vydanie riadneho rozhodnutia podľa Správneho poriadku.

Listom zo dňa 20. 11. 2000 mi VšZP oznámila, že moja sťažnosť je neopodstatnená.

Vzhľadom na nemožnosť prieť VšZP vydať rozhodnutie podľa Správneho poriadku a absenciu prostriedkov nápravy, uplatnil som dňa 18. 01. 2001 svoj nárok na súde žalobou.

Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo dňa 26. 04. 2001, č. k. 15C 13/01-21, moju žalobu zamietol.

Dňa 18. 06. 2001 som rozsudok, ktorým bola moja žaloba zamietnutá, napadol odvolaním.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31. 08. 2002, č. k. 12Co 367/01-37, zrušil

rozsudok Okresného súdu Bratislava V, zastavil konanie a vec postúpil na prejednanie a rozhodnutie VšZP.

Sťažnosťou zo dňa 18. 11. 2003 som sa domáhal odstránenia nečinnosti VšZP.

Dňa 24. 11. 2003 som na Krajskom súde v Bratislave podal návrh začatie konania proti nečinnosti správneho orgánu.

Listom zo dňa 09. 12. 2003 mi VšZP oznámila, že sa rozhodla vykonať „kontrolu úplnosti dokladov vo Vašom kmeňovom registri“. VšZP mi zároveň oznámila, že „v prípade, že pobočka VšZP Bratislava - vidiek začne proti Vám správne konanie, zašle Vám „Oznámenie o začatí správneho konania vo veci zdravotného poistenia“. Moju sťažnosť zároveň označila ako neopodstatnenú.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 06. 12. 2004, č. k. 3Sp 89/2003-25, uložil VšZP do jedného týždňa od právoplatnosti uznesenia rozhodnúť o mojej žiadosti.

Listom zo dňa 17. 12. 2004 mi VšZP oznámila, že svoju povinnosť splnila ešte pred vynesením uznesenia Krajského súdu v Bratislave tým, že rozhodla o mojom odvolaní proti platobnému výmeru, ktorým mi bolo uložené zaplatiť nedoplatky na poistnom za obdobie od roku 1996 do roku 2001.

Dňa 17. 02. 2005 Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S 351/04-24 zrušil rozhodnutie VšZP, ktorým bolo zamietnuté moje odvolanie proti platobnému výmeru, ktorým mi bolo uložené zaplatiť nedoplatky na poistnom za obdobie od roku 1996 do roku 2001. Nové rozhodnutie už nebolo vydané, ani nebolo konanie zastavené.

Dňa 18. 05. 2005 VšZP získala povolenie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej len „ÚDZS“) na vykonávanie verejného zdravotného poistenia, v dôsledku čoho konanie podľa ust. § 84 zák. č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach a dohľade nad zdravotnou starostlivosťou prešlo na ÚDZS.

Dňa 24. 07. 2006 som požiadal ÚDZS o odstránenie prieťahov v konaní.

Listom zo dňa 30. 11. 2006 mi ÚDZS oznámil, že moje podanie postúpil na Ministerstvo zdravotníctva SR.

Listom zo dňa 08. 12. 2006 mi Ministerstvo zdravotníctva SR oznámilo, že moje podanie postúpilo VšZP. Do dnešného dňa VšZP žiadnym spôsobom nereagovala.

Sťažnosťou zo dňa 14. 02. 2007, doručenou dňa 26. 02. 2007, som predsedu ÚDZS požiadal o odstránenie prieťahov v konaní. Odpoveď som do dnešného dňa nedostal.

Dňa 22. 05. 2007 som na Krajskom súde v Bratislave podal návrh na začatie konania proti nečinnosti správneho orgánu. Súd do dnešného dňa nerozhodol.

Na základe mojej žiadosti o vrátenie preplatku na poistnom zo dňa 09. 04. 2000 podľa ust. § 58 ods. 1 zák. č. 273/1994 Z. z. v spojení ust. § 18 Správneho poriadku začalo správne konanie, v ktorom bola správnym orgánom VšZP a od 18. 05. 2005 ÚDZS podľa ust. § 84 zák. č. 581/2004 Z. z.

Na uvedené konanie sa v plnom rozsahu vzťahuje ust. § 49 ods. 1 Správneho poriadku, v zmysle ktorého je správny orgán povinný rozhodnúť bezodkladne, keďže sa jednalo o vec skutkovo doslova triviálnu. Správne konanie však napriek uplynutiu viac ako 7 rokov doposiaľ nebolo skončené, pričom tak VšZP v minulosti, ako aj ÚDZS v súčasnosti, sú v konaní úplne nečinný. VšZP sa v minulosti pokúšala svoju nečinnosť odôvodniť potrebou vykonania komplexnej kontroly plnenia mojich povinností poistenca, táto však na rozhodnutie o mojej žiadosti nebola vôbec potrebná. Názor VšZP, že správne konanie začne až doručením oznámenia o jeho začatí zo strany VšZP je mylný, a je v rozpore s ust. § 18 Správneho poriadku.

Konanie nemohlo ukončiť ani vydanie platobného výmeru, ktorým mi bolo uložené uhradiť údajný nedoplatok na poistnom za obdobie od roku 1996 do roku 2001 Konanie o údajnom nedoplatku, začaté na podnet VšZP je samostatné konanie, ktoré nemôže „konzumovať“ konanie, ktoré začalo doručením mojej žiadosti o vrátenie preplatku a ako také sa musí skončiť meritórnym alebo procesným rozhodnutím vydaným v tomto konaní. Konanie o mojom údajnom nedoplatku za obdobie od roku 1996 do roku 2001 pritom do dnešného dňa nebolo právoplatne, skončené, nakoľko VšZP aj ÚDZS po zrušujúcom rozsudku KS BA zostali opäť nečinní...

Predmet konania sa vzhľadom na výšku preplatku javí ako bezvýznamný, pričom len náklady na poštovné v konaní dávno presiahli sumu, ktorá je predmetom konania. Tu by som však predovšetkým postavil otázku nie tak, že prečo sa ja tak tvrdošijne sporím o 137,- Sk, ale skôr by som sa pýtal, prečo VšZP tak tvrdošijne odmieta vrátiť preplatok, ktorý je nie kvapkou, ale priam molekulou v mori jej rozpočtu. Odpoveďou zrejme bude, že by sa jednalo o nežiaduci precedens. Presne takýto motív som však mal aj ja, keď som o vrátenie preplatku požiadal - chcel som vytvoriť precedens, ktorý bol v tom čase pre mňa a pre ostatných študentov naopak veľmi žiadúci, keďže VšZP napriek jasnému zneniu zákona

upierala študentom vykonávajúcim práce na základe dohody o pracovnej činnosti právo samostatne si určiť vymeriavací základ a trvala na tom, aby platili poisťné z celého svojho príjmu...

Aký je však dôvod nečinnosti ÚDZS je pre mňa doslova záhadou, pričom paradoxne ÚDZS orgánom, ktorý by mal dohliadať na dodržiavanie zákonov zdravotnými poisťovňami.

Počas konania som využil všetky dostupné prostriedky nápravy, ktoré sa však ukázali ako neúčinné. VŠZP v reakcii na sťažnosti vždy uviedla „dôvody“, ktoré jej nedovoľujú vo veci konať, a to aj po rozhodnutí súdu, ktorý jej uložil rozhodnúť do jedného týždňa.

ÚDZS zasa môj podnet najprv nepochopiteľne postúpil Ministerstvu zdravotníctva SR a na druhú sťažnosť už nereagoval vôbec.

O návrhu na začatie súdneho konania proti nečinnosti správneho orgánu zo dňa 21. 05. 2007 súd doposiaľ nerozhodol, treba však povedať, že doterajšia skúsenosť s týmto typom súdneho konania potvrdzuje, že sa nejedná o efektívny prostriedok nápravy. Pokiaľ Správny poriadok ukladá správnemu orgánu, aby vo veci rozhodol bezodkladne, sotva môže súdne konanie trvajúce 1 rok predstavovať účinný nástroj, prostredníctvom ktorého by sa účastník konania domohol rozhodnutia keď už nie v zákonnej lehote, tak aspoň v lehote ktorá sa od zákonnej príliš líšiť nebude.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie ním označených práv postupom VŠZP a ÚDZS v konaní o vrátenie preplatku na poisťnom na zdravotné poistenie za mesiac január 2000, prikázal ÚDZS konať vo veci bez zbytočných prieťahov, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 120 000 Sk a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

V súlade so zásadou subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote nečinnosťou VŠZP a ÚDZS v správnom konaní o vrátenie preplatku na poisťnom na zdravotné poistenie za mesiac január 2000 (o vrátenie požiadal žiadosťou z 9. apríla 2000).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 24. novembra 2003 Krajskému súdu v Bratislave návrh na začatie konania proti nečinnosti správneho orgánu – VŠZP. Krajský súd v Bratislave žalobnému návrhu sťažovateľa vyhovel a svojím uznesením č. k. 3Sp 89/2003-25 zo 6. decembra 2003 uložil VŠZP do jedného týždňa od právoplatnosti uznesenia rozhodnúť o žiadosti sťažovateľa z 9. apríla 2000.

Podľa sťažovateľa správny orgán - VŠZP - bol naďalej nečinný a o jeho sťažnosti z 9. apríla 2000 nekonal a nerozhodol.

Sťažovateľ uviedol, že počnúc 18. májom 2005 sa príslušným správnym orgánom na konanie o jeho žiadosti stal ÚDZS, ktorý bol v konaní vo veci taktiež nečinný, a to napriek jeho žiadosti z 24. júla 2006 a zo 14. februára 2007 o odstránenie priet'ahov v konaní.

V sťažnosti sťažovateľ uviedol: *„Na základe mojej žiadosti o vrátenie preplatku na poisťnom zo dňa 09. 04. 2000 podľa ust. § 58 ods. 1 zák. č. 273/1994 Z. z. v spojení ust. § 18 Správneho poriadku začalo správne konanie, v ktorom bola správnym orgánom VŠZP a od 18. 05. 2005 ÚDZS podľa ust. § 84 zák. č. 581/2004 Z. z..*

Dňa 22. 05. 2007 som na Krajskom súde v Bratislave podal návrh na začatie konania proti nečinnosti správneho orgánu. Súd do dnešného dňa nerozhodol.“

Ústavný súd zistil (úradný záznam z 29. mája 2008), že konanie o návrhu sťažovateľa podanom 22. mája 2007 je vedené Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2 S 140/2007 a tento návrh smeruje voči nečinnosti ÚDZS.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa VŠZP

Podľa § 84 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“) začaté správne konania doterajšej zdravotnej poisťovne právoplatne neskončené do dňa vydania právoplatného povolenia na základe tohto zákona dokončí úrad. Ak doterajšia zdravotná poisťovňa na základe schváleného transformačného projektu nezaloží akciovú spoločnosť do 31. marca 2005, začaté správne konania právoplatne neskončené do 30. septembra 2005 prechádzajú na úrad 1. októbrom 2005.

Sťažovateľ uviedol, že v súlade s § 84 zákona č. 581/2004 Z. z. správnym orgánom príslušným konať o jeho žiadosti počnúc 18. májom 2005 prestala byť VŠZP a príslušným orgánom na ďalšie konanie sa stal ÚDZS. V súlade s citovaným zákonným ustanovením nezávisle od ustálenia skutočností rozhodných na určenie konkrétneho dátumu zmeny v príslušnosti správnych orgánov najneskôr 1. októbrom 2005 sa správnym orgánom príslušným na ďalšie konanie stal ÚDZS.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou smerujúcou voči VŠZP domáhal vyslovenia porušenia ním označených základných a iných práv voči subjektu, ktorý v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (9. augusta 2007) ako ani v čase dlhšom ako rok pred jej doručením nebol správnym orgánom príslušným konať o žiadosti sťažovateľa o vrátenie preplatku na zdravotnom poistení.

Vzhľadom na to ústavný súd uzatvára, že zo strany VŠZP už nemohlo dochádzať k porušovaniu sťažovateľom označených práv, ktoré by spočívalo v jej nečinnosti, a to počnúc 1. októbrom 2005, keď VŠZP prestala byť správnym orgánom konajúcim vo veci. Na základe tohto ústavný súd konštatuje, že sťažnosť treba odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ak ide o nečinnosť VŠZP v konaní v predchádzajúcom období (t. j. období najneskôr pred 1. októbrom 2005), keď bola príslušným správnym orgánom, predmetné obdobie predchádza doručeniu sťažnosti ústavnému súdu o viac ako dva mesiace. Preto je nutné konštatovať, že sťažnosť je možné odmietnuť aj ako oneskorene podanú (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa ÚDZS

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí

orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci. Iným zásahom je aj nečinnosť orgánu verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

V zmysle § 247 ods. 1 OSP sa postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti tohto zákona v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa z hľadiska existencie dôvodov, ktoré by bránili jej prijatiu na ďalšie konania, zistil, že sťažovateľ vo vzťahu k porušeniu ním označených práv nečinnosťou správneho orgánu - ÚDZS využil prostriedok nápravy v súlade s § 250t Občianskeho zákonníka a 22. mája 2007 podal Krajskému súdu v Bratislave návrh na začatie konania proti nečinnosti ÚDZS, o ktorom je vedené konanie pod sp. zn. 2 S 140/2007.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k posúdeniu správnosti postupu ÚDZS vo veci vrátane jeho nečinnosti je daná právomoc všeobecných súdov v správnom súdnictve. Túto právomoc nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom.

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú fyzickú osobu alebo právnickú osobu namietajúcu porušenie svojho základného práva. Preto musí každý rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov a skutkového stavu opísaného sťažovateľom ústavný súd konštatuje, že vo veci sťažovateľa nie je daná jeho právomoc, a preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (podobne III. ÚS 59/04 a IV. ÚS 49/04).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími nárokmi sťažovateľa, ktoré sú podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2008